

Fisk til en Rute, idet man ikke kan forlange, at et privat Selskab skal overtage hele den Risiko, som det betyder at sætte et Fartøj ind i en Eksportroute, hvor der maaske ikke er noget at sejle med i mange Dage, ja maaske endda i flere Uger. Dette Forsøg skal kun strække sig over 3 Maaneder, og det er ikke Meningen at fortsætte længere dermed. Jeg skal om hele dette Spørgsmaal kun nævne, at efter hvad der foreligger for os, har vi Grund til at tro, at der ikke vil blive lagt den danske Fiskeeksport Hindringer i Vejen for de Kvanta, der paa regelmæssig Vis kan eksporteres til England.

Men selv om det engelske Marked kan faa Betydning — og jeg haaber, at det Forsøg, som nu bliver ført ud i Virkeligheden, maa vise i Retning af en Forbedring af Forholdene — kan det ikke skjules, at Tyskland fra gammel Tid har været vort Hovedmarked, og jeg tror ikke, man skal gøre sig nogen Illusion om, at det bliver godt igen, før vi paa ny kan eksportere Fisk til Tyskland. Men i saa Henseende er Forholdene i dette Øjeblik bedre, end de har været det sidste halve Aar. Man bliver imidlertid ofte skuffet, og jeg skal ikke her prøve paa at vække store Forhaabninger hos det høje Tings Medlemmer eller hos Fiskerierhvervet, men jeg peger dog paa den Kendsgerning, at det ser bedre ud i Øjeblikket, end det har set ud i længere Tid.

Med Hensyn til Nedsættelse af en Kommission vil jeg sige, at jeg ikke er af den Anskuelse, at Kommissioner i alle Tilfælde er betydningsløse — og saadanne Anskuelser kan man jo høre fremsat —, men jeg tror heller ikke, at Vejen, hver eneste Gang vi staar overfor Vanskeligheder, er den, at man blot nedsætter en Kommission og saa lader den sidde i en Stue og arbejde med Sagen. Vi har rundt omkring i de forskellige Erhverv saa store Vanskeligheder at arbejde under, at hvis Kommissioner kunde klare Vanskelighederne, burde vi fylde Landet med Kommissioner. Men det hjælper ikke. De Vanskeligheder, der findes for Fiskeriet lige saa vel som for Landbrug og for Haandværk og Industri, løses ikke gennem Kommissionsforhandlinger, men de løses gennem dygtige, foretagsomme, praktiske Mænds Arbejde med at overvinde disse Vanskeligheder.

Sluttelig skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, der fandt, at Nedsættelsen fra 500 000 Kr. til 400 000 Kr. var uheldig, idet det ærede Medlem mente, at der vilde blive lige saa haardt

Brug for Laan i det kommende Aar, som der har været i det nu afsluttede Finansaar, sige, at hvad der her er foreslaaet, er sket efter Forhandling med Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse, og Fiskeriforeningen har altsaa været enig med Ministeriet i, at det vilde være forsvarligt at foretage denne Nedsættelse, idet man maa gaa ud fra, at Anskaffelse af nye Fiskefartøjer i hvert Fald vil blive mindre i det kommende Aar, og det har jo ikke just været Lovens Hensigt, at der skulde ydes Støtte til Handel med brugte Fartøjer. Fiskerne imellem, men at der skulde ydes Støtte til en Udvidelse af den samlede Fiskeriflaade. Men overfor denne Betænkkelighed fra det ærede Medlems Side skal jeg udtale, at hvis det viser sig, at det ærede Medlem har Ret, og at der virkelig skulde blive lige saa haardt Brug for Loven i det kommende Aar, vil Ministeriet og Rigsdagen sikkert let kunne finde hincanden, hvis det skulde blive fornødent. Jeg vil derfor henstille til det ærede Medlem, at han overvinder sine Betænkkeligheder — hvad jeg for øvrigt ogsaa forstod, han nok vilde — og yder sin Tilslutning til Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Sundbo: Jeg takker den højtærede Minister for de af ham fremsatte Udtalelser, som jo paa alle Punkter var velvillige overfor Fiskeriet. Den højtærede Minister gav ogsaa paa de forskellige Omraader fyldestgørende Oplysninger, som viste Ministeriets Velvillie.

Det glæder mig, at Ordningen med Hensyn til Sønderjylland i alle Tilfælde skal være ganske midlertidig, og jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil fremme sine Overvejelser saaledes, at denne særlige Tilstand ikke skal vare ret længe. Det undrer mig ganske vist ikke, at man mener, at de Retsregler, man har dernede, er bedre end dem, vi har her. Det viser sig næsten ved alle de Sager af den Art, vi faar til Behandling, at Forholdene er bedre dernede, end de er her, og at vi derfor bør indføre de samme Regler, som de har dernede. Men det gør jo ikke noget, naar blot vi faar det bedste, og i dette Tilfælde skulde vi gerne have det hurtigst muligt.

Den højtærede Minister sagde, at Fiskeriet delte Skæbne med de andre Erhverv. Det er dog ikke ganske rigtigt, for selv om der er nogen Nedgang enkelte Steder, er der dog andre Erhverv, hvor der er Opgang. Saaledes er det ikke for Fiske-